

Bidrag til at mildne Arbejdsløsheden, og derefter har saa Staten givet sit Tilskud. Men naar Forholdet er dette, at de to Parter, der her samvirker, hver har givet sit Bidrag, betinger det selvfølgelig ogsaa, at de Ønsker, som Arbejdsløshedskasserne har med Hensyn til Forsikringen, i nogen Grad bør efterkommes.

Jeg vil endnu en Gang gøre opmærksom paa, at saaledes som Forholdene har formet sig under denne Krise, er det en Kendsgerning, at Arbejderne i det Aar, vi gaar ind til, yder ca. 22 Mill. Kr. til den ordinære Understøttelse, foruden at der ikke findes en eneste Kasse, der ikke har paalagt sine Medlemmer ekstra Bidrag paa Grund af den langvarige Arbejdsløshed til Ildebrændsel, Tøj til Børnene og nu til Julen. Men Regeringens Julegave er altsaa den, at Arbejderne skal trækkes 6 Kr. fra i den karrigt tilmaalte Understøttelse. Arbejdernes Julegave til deres Børn er den, at de gennem deres Organisationer har bevilget ekstra Bidrag, for at der ogsaa kunde være en lille Smule Glæde i de fattige Stuer, naar Julen nu melder sig. Men Flertalspartierne har ikke meget Hjerte for Julen hos de smaa i vort Samfund. Det kan man ganske roligt sige.

Og nu indeholder jo Forslaget, at det skal staa Kommunerne frit for, om de vil bevilge noget til de unge Mennesker. En Del Kommuner har undslaaet sig derfor. Vi har derfor været nødt til ogsaa at optage en privat Forsikring paa dette Omraade. Og maa jeg spørge Flertalspartierne Ordfører og den højtærede Minister: Hvor skal de unge i Øjeblikket gaa hen, naar de ingen Understøttelse faar? Man siger, de kan rejse, de er løse og ledige, de kan rejse ud; men hvor skal de rejse hen? Der findes saadant noget som 40 000 arbejdsløse Ikke-Forsørgere, de fleste af disse Folk har opbrugt deres Understøttelse, nogen maa i alt Fald sørge for, at de faar det tørre Brød at spise. Derfor har man indenfor Arbejdsløshedskasserne, da ingen anden vil gøre noget for dem, taget en privat Forsikring op. Vi paalægger vore Medlemmer Bidrag for at kunne give dem en meget karrig Understøttelse. I den Kasse, som jeg tilhører, er en Fjerdepart af Medlemmerne Ikke-Familieforsørgere; de faar ingen Understøttelse fra det offentlige, og vi har maattet paalægge alle vore Medlemmer 50 Ø. pr. Uge for at kunne give dem en karrig Understøttelse. Derfor er Lovforslaget ogsaa paa dette Punkt ganske ufyldstgørende. Angaaende Tilæghshjælpen og Understøttelsen til de unge

siges det, at Kommunerne kan bevilge det; de faar en Tilladelse, men om de bruger den, ved man intet om.

Det er da ganske naturligt, at man indenfor Arbejdsløshedskasserne er mod denne Lov. Og jeg vil gerne spørge Landbo-repræsentanterne: Hvis De til Eksempel til deres Formaal yder en Sum af den Størrelse, som Arbejderne har ydet her — ordinært og privat naar den op over 30 Millioner —, og der saa her i Rigsdagen fremkom et Lovforslag, som gik stik imod Landboforeningernes Ønske paa det i Betragtning kommende Omraade, vilde vi saa ikke faa at høre et Ramaskrig? Man kan være sikker paa, at et saadant Lovforslag vilde ikke blive vedtaget her, medmindre de Ønsker, der kom fra Landboernes Side, i meget høj Grad var sket Fyldest. Men nu drejer det sig om Arbejderne, her kan man ganske roligt vedtage en Lov stik imod, hvad de ønsker; det tager man ikke saa nøje!

Men een Ting er givet, at naar Flertalspartierne nu vedtager denne Lov, saa skal den blive betragtet og behandlet fra vor Side, af alle vore Tusinder af Tillidsmænd, som en Klasselov. Den Administration, der sættes til at føre denne Lov ud i Livet, skal ikke faa Spor af Tillid af de Tusinder af Arbejderrepræsentanter, der faar med Loven at gøre. Der er ved Flertalspartierne Uforsonlighed skabt en Kamp-situation mellem det offentlige og Arbejderrepræsentanterne, og den maa Flertalspartierne tage Ansvar for. Jeg anbefaler paa Socialdemokratiets Vegne at forkaste Lovforslaget, og jeg takker det radikale Mindretal for, at det i dette Tilfælde har sluttet sig til os, saaledes at Lovforslaget bliver vedtaget med saa ringe Majoritet, som vel muligt.

Dahlgaard: Da dette Lovforslag forlod det høje Ting for at gaa over til Landstinget, blev det fra vor Side udtalt, at Lovforslaget, hvis det blev ophøjet til Lov i den Skikkelse, hvori det da forelaa, efter vor Opfattelse vilde faa skadelige Følger for vort Samfund. Vi stemte dog ikke paa det Tidspunkt imod Lovforslaget, idet vi ikke paa nogen Maade vilde være med til at udelukke Muligheden for en Forbedring af Lovforslaget i det andet høje Ting. Nu er der siden den Gang gjort forskellige Forsøg paa at opnaa Enighed, og jeg ved, at man fra mit Partis Side i Landstinget har bestræbt sig af yderste Evne for at bidrage til Opnaaelse af Enighed. Imidlertid er Forsøgene ikke lykkedes, og naar jeg nu ser